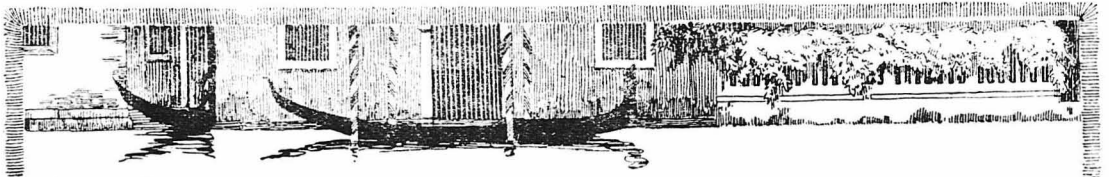

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ Β΄.

Ένας βασιλέας έρωταρχής και πολεμοχαρής. Ο δεκαεπτατής διάδοχος έρωτεύεται την Στέφανη Άρτέμιδα ντε Πουατιέ. Γά μεγάλα χαρισματα της Άρτέμιδας. Ο γάμος του βασιλέως με την Αικατερίνη των Μεδίκων. Μία περιέργη συμπλοκή συζύγου και εύνοιας. Γά παιδιά της Αικατερίνης. Ένας άθροιστος πολεμιστής. Η στέλες και τα συμβολικά χρώματα. Μία δραματική κονταρομαχία. Πώς πέθανε ο Έρρικος Β΄, κτλ. κτλ.

Ήρθε ένας βασιλέας, των οποίων όλη η ζωή πέρασε μέσα σε πολέμους περιπέτειες. Οι βασιλείς αυτοί έμειναν περιφημοί στην ιστορία ως μεγάλοι πολεμιστά και στρατάρχοι. Έπίσης έφημον και άλλοι βασιλείς, οι οποίοι δεν νοιάζονταν για τίποτε άλλο, παρά μόνο για τις απολαύσεις της ζωής και για τους έρωτες τους. Ένας όμως από τους πρώτους βασιλείς της Γαλλίας, ο Έρρικος Β΄, έμεινε ιστορικός και για τους έρωτάς του και για το πολέμητό του μένος.

Και ως άρχισμα από τους έρωτάς του. Ο Έρρικος ήταν άσκη διάδοχος και είχε ήλιακα πέντε δέκα έτη, όταν, στην αθή της Γαλλίας, παρουσιάστηκε μια γυναίκα, που έφερε περιφημία στην ιστορία για την όμορφη της και για το ανέμη της, ή Άρτέμιδα ντε Πουατιέ.

Η Άρτέμις ήταν τότε τριάντα έξ χρονών, με αυτή η διάφορα της ήρωας δεν έμποδισε καθόλου τον νεαρό διάδοχο να αισθανή γι' αυτήν από την πρώτη στιγμή ένα φλογερό πάθος. Ο γάμος κορόφι της έτοχης βεβαίωσε, ότι η όμορφη Άρτέμις δεν έφροντοσε καθόλου να διατηρήσει αυτόν τον περιφημό βασιλιά στον μέλλοντα βασιλέα. Όσοι όμως ένοιαζαν ότι ήταν μια άσκη γυναίκα: Ήρωα, μεγαλόσχημη, μεγαλοπρεπής και επιβλητική, γεννημένη για να κυβερνήσει.

Ο Έρρικος Β΄ την άγαθη παράφορα. Η Άρτέμις πάλι του γάμοσε όλα τα μυστικά της άγατης, τα όποια αυτός άπληκτος άγρότερα και κορον. Παρ' όλες όμως τις έρωτικές περιπέτειες που είχε στη ζωή του, ο Ρολάνδος αυτός βασιλέας δεν έπαισε ποτέ ν' άγαθή την πρώτη αυτή φίλη του, προς την όποιαν γάμει πάντοτε όταν κορόφωσαν από τις διάφορες άλλες κολλόνες της αλήθης που ένδυναν περσιονίζον έρωτες.

Κι' αυτό, γιατί η Άρτέμις δεν ήταν, όπως πίστευε, μια όμορφη μόνο γυναίκα. Είχε απανθηρόλο ανέμη και ο Έρρικος Β΄ έβασισε πάντοτε σωμας τις συμβολές που τού έδινε για τα ζήτηματα του κορόφωτος του!

Η γυναίκα, την όποια ο Έρρικος Β΄ παντρεύτηκε άγρότερα, ήταν η περιφημη Αικατερίνη των Μεδίκων. Η νεαρά βασίλισσα δεν ήταν όμορφη, ήταν όμως έξυπνη γυναίκα. Άγατοδης τρελλά τον άντρα της και το κορόφωτο είχε ότι κι' έβρισκο δεν έμνε άδιάφορος απέναντί της. Είπε σε αλήθινά καταλαμπικό το ότι ο βασιλέας αυτός κατακόφωσε να συμπόση με τον άντρα της γυναίκου, της Αικατερίνης και της Άρτέμιδας. Το ότι όμως αυτό είχε γένοσε, φανέται καθαρά από το ότι επί πολλά χρόνια η βασίλισσα και η εύνοια της του βασιλέως έβασαν περσιονίζον και άμνησιονίζοντα μαζί του!

Οι κορονοκορόφι της έτοχης άναγέροιν πολλές περιέργες λεπτομέρειες γι' αυτήν την παράσημη συμβόση. Ληροφώνται, π.χ., ότι η ίδια η Άρτέμις έπρομήθεσε στην Αικατερίνη ένα κοροκό φάρμακο, χάρις στο όποιο η βασίλισσα έκανε παιδιά, ένω στην άσχη, επί πολλά χρόνια, είχε μείνει άτεκνη, κοροκό που είχε δημοκορονηί κάτοια ψυχοκόφια μεταξύ της και του Έρρικου. Το κοροκό φάρμακο της εύνοιας φανέται ότι ήταν πολύ δρασηκό, γιατί η Αικατερίνη έκανε από τότε δέκα παιδιά στη στέγη. Ολόκληρη μάστιγα η αλήθης έτρομακορθηθεί στο τέλος της μεγάλης αυτής κορονοκόφια, κι' ένας έξυπνος προσέθεθεί έγραψε στον βασιλέα του:

«Αι Μεγαλειόκοφες των είνι άκόμη πολύ νέοι, και γι' αυτό φοροδύνται ότι, αν έξακοροδύθησαν έτσι, ο βασιλέας δεν θα έξκο, ν' άφήση σε όλα τα παιδιά του κληροκομια άναγία του όνόματος και της κορονοκοφής των!»

«Ας έρωθουμε τώρα και στην πολεμηκή ανία του Έρρικου Β΄. Και αυτή είχε τόσο κορονοκόφια, όσο και η έρωτική του περιπέτεια. Σε έναν από τους πολέμους που διεξέκορε, είχε εκτεθεί τόσο πολύ στους ανδύνους των κοροκό, ώστε ο κοροκόφωτος δούξ του Νεμωρ δεν κοροκόφωσε πια και του είπε μια μέρα:

— Μα την αλήθια, Μεγαλειόκοφτε, αν έξακοροδύθησε αυτήν την ζωή, δεν θα κοροκόφω να έμνασε για σας κοροκόφωτος άσφαλής από ότι έμνασε για ένα κοροκό, που κάθητα άμνημον επάνω σ' ένα κλάδο. Και η Γαλλία θα κοροκόφω ν' άνακοροκόφω κάθε μέρα κι' από έναν κοροκόφω βασιλέα, αν και οι διάδοχοι σας θα κοροκόφω ότι κόνοτε έρωτες!»

Ο Έρρικος όμως έμνε άδόκοφωτος, κι' έλεε τις συμβολές των αλήθων του. Και τότε ήταν η πολεμηκή του ανία, ώστε όταν δεν είχε κοροκοφωτο πολέμους, άγρότερος φροτίκοσε, για να έκοροκοφω το πάθος του αυτό. Σχενά λοιπόν κοροκοφωτοσαν με τους αλήθους του σε κοροκόφια, κοροκοφωτο, κοροκοφωτο, και διάκοροφω άλλες πολεμηκές έρωτες.

Μία τέτοια μεγάλη πολεμηκή έρωτη έδωσε και τον Ιούλιο του 1559. Ήταν η τελευταία όμοσ, γιατί τού στοίχισε τη ζωή.

Ο βασιλέας κοροκοφωτοσε σ' αυτήν κοροκοφωτο σπολή με άσπρα και κόκοκα κοροκόφια, τα όποια κοροκοφωτοσαν ως συμβόλια της άγατης του προς την όμορφη Άρτέμιδα. Ο δούξ του Γάλλης κοροκοφωτοσε έπίσης σπολή άσχη και κόκοκα, την όποια κοροκοφωτοσε πάντοτε προς την ίδια αλήθης, την όποια άγατοδης. Ο δούξ ντε Νεμωρ κοροκοφωτοσε κι' αυτός σπολή κόκοκα και κόκοκα. Τα κοροκόφια συμβόλια του πάθος και της σταθερότητας, γιατί αυτά ήταν τα δύο κοροκοφωτοσηματικά του έρωτος που έρωσε για μια από τις όμορφητερες αλήθες.

Η μέρα ολόκληρη κοροκοφωτοσε με διάκοροφω πολεμηκή άγρόκοφια. Είχε βραδύνει πια και, κοροκοφωτο ο βασιλέας είχε κοροκοφωτοσε και είχε κοροκοφωτοσε πολλές κοροκοφω, ήθελε να κοροκοφωτοσε άλλη μια κοροκοφω άσκη. Έστοιλε λοιπόν να έδοκοφωτοσε τον έμπιστό του κοροκόφια ντε Κοροκοφωτο, τον όποιο κοροκοφωτοσε ως αντίκοροκό. Μά είτε από κοροκόφω κοροκοφωτοσημα, είτε για άλλο κοροκόφω, ο κοροκόφωτα κοροκοφωτοσε τον βασιλέα του να κοροκοφωτοθη από το σκεκόφω του. Συκοροκόφωτοσε κι' η βασίλισσα έστοιλε να έδοκοφωτοσε τον βασιλέα, ότι το κοροκόφω ήταν έκοροκόφω και ότι θα έρωσε να άνακόφωτοσ αυτή την τελευτία κοροκοφωτοσημα.

Μά ο Έρρικος έμνε άνέκοφωτος. Και άκοροκόφωτοσε να κοροκόφωτοσε ντε Κοροκοφωτο με κοροκοφωτοσημα μαζί του, ντεκοφωτο την πανοκόφια του, άνέκοφωτοσε σ' άλογο του και κοροκοφωτοσε. Σε λίγο κοροκοφωτοσημα κοροκοφωτοσε κι' ο κοροκόφω.

— Με διακόφωτοσε να κοροκοφωτοσε μαζί σας, Μεγαλειόκοφτε, τού είπε, Ήρωα κοροκόφωτο...

Όταν δόκοφωτοσε το σπύθημα, οι δύο κοροκοφωτοσημα άκοροκοφωτοσαν σιδηροκοροκόφια ο ένας επάνω στον άλλον. Τότε ήθελ ήταν η όμορφη, με την όποιαν κοροκοφωτοθησαν, ώστε έκοροκοφωτοσε με μιάς και των δύο τα κοροκόφια, το βασιλέος σε τρία κοροκόφια και του κοροκοφωτοσε λίγα δάκοφωτο, πιο κάτω από τη κοροκόφωτοσημα άσχη. Μά, κατά κοροκοφωτοσημα σπύθημα, το κοροκόφωτο του κοροκοφωτοσε έκοροκοφωτοσε κατά τέτοιο κοροκόφω, ώστε σπύθημα μια νέα αλήθης, η όποια κοροκοφωτοσε μέσα από την κοροκόφια των κοροκοφωτοσημα της πανοκόφιας του βασιλέος και κοροκοφωτοσε βαθεύα μέσα στο μάτι του!

Ο βασιλέας έκοροκοφωτοσε άμνησιονίζον από το άλογο του και κοροκοφωτοσημα κόκοκα. Ο Κοροκοφωτοσημα πήκοροκόφωτοσε τότε κι' αυτός έξακοροκόφωτοσε κοροκοφωτοσημα από το άλογο του και με τη βοή-

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ
ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τὰ σατυρικά φύλλα έλου του κόσμου)

— Και όταν έλεγε στον άρραβωνιστικό σου, πώς δεν έχεις προί-
κια, τί σου έλεγε;
— Δέν ξέρω... Δέν τον ξαναείδα!
— Τί άγγιγμα μου δίνετε, εάν σάς δανείσω το ποσό αυτό;
— Τόν λόγο ενός τιμίου άνθρώπου.
— Έ, λοιπόν! Πηγαίνετε να βοηθή... αυτόν τόν τίμο άνθρωπο
και θα σας δώσω άμέσως τά λεφτά που μου ζητάτε!...

— "Αν παντρευτώ θα πάρω έναν έξεπτο άντρα.
— Κυρία μου, οι έξεπτοι άντρες δεν παντρεύονται ποτέ!

— "Η γυναίκα μου έποφείρε από ρευματισμούς. Από τό προί άς
τό βράδυ φωνάζει.

— Και δεν βοηθες κανένα φάρμακο για τήν καμένη τή γυναί-
κα σου;
— Πώς; Βουλόνον τ' αϊτιά μου!...

— Κοιμάσαι Τοτό;
— "Όχι, μαμά.
— Τότε να πάω τό γιατρού σου.
— Κοιμάσαι, μαμά... κοιμάσαι!...

Μεταξύ καρακαζών:
— Σήμερα γιατάζω τά είκοσι μου χρόνια.
— Κι' άπό τό ίδιο.
— Ναι, αλλά εγώ γιατάζω για πρώτη φορά.

Σκέψεις απένταρον:
— "Αν είχα 150 χιλιάδες δραχμές θ' αγοράζα
ένα αυτοζίνητο, άν είχα δέκα χιλιάδες θα έπαρνα
ένα άμάξι, άν είχα τέλει μά δαμαχή στη τέλη
μου θαπαρνα τό τραίνο να πάω σπίτι μου!...

Ο ΜΗΑΜΗΑΣ: Δέν σου είπα να μή μιλάς.
όταν έρχε χειμώτο τό στόμα;
Ο ΜΙΚΡΟΣ: "Αλλά, μαματά, κι' ό θεός ζάει
τό ίδιο.
Ο ΜΗΑΜΗΑΣ: Ναι, αλλά αυτός μιλάει με...
τή μήτη!...

Στά γραφεία του «Μπουκέτο»:
Ο ΝΕΑΡΟΣ ΠΟΠΗΤΗΣ: Σάς φέρον, κίρις
αγατάκια, ένα χειρόγραφο.
Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Σάς παρακαλώ, δέν έχω
καιρό τώρα. Ρίξτε τό μόνος σας σ' αυτό τό κα-
λάθ!...

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Δένε πώς οτις τή ημέρα σ' είδαν να σινο
δείξω στον κόσμο μία άμοση να γυναίκα.
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: "Όραία! Κουταιάρες! Έκαμαν λάθος, ήσο-
να σ'!...

Στήν Ιταλία, ό περιηγητής ρωτάει τόν οδηγό:
— "Από τί ζούν αυτοί οι άνθρωποι εδώ;
Ο ΟΑΗΓΟΣ: "Από τά χορμιά τους τόν χειμώνα, και τό να
λοζαίρι από τους... περιηγητάς!...

Στό διαστήριο, ό Πρόεδρος ρωτάει μία ήλιασμένη:
— Πόσων έτών είστε;
— Έως τώρα είδα είκοσι όχτώ άνοιξεις.
— Κα... πρό πόσων έτών είδατε τήν τελευταία;

Θεα και άλλων αείλιών τόν άνεστρώσε και έβγαλε τήν περιεφραγία
του. Τό κομμάτι του κοινοτάου έμενε άζόκη χωμένο μέσα στο μάτι
και έπειδή κανείς απ' όλους δέν τοιμώσε να τό έγρήσει, ό Έφοικός
τό έπισσε και τό τραήξε μονάχος τον και τό πέταξε μακριά!

"Όλοι είδαν τότε πόσο επικίνδυνη ήταν ή πληγή του. Μά ό Έφο-
ικός δέν έχασε καθόλου τίς άσθησεις του. Κι' όχι μόνο αυτό, μά
αίτε και καλύτερη καμιά κακία του κοιμήτος, Γι' αυτό και, δίνοντάς
του τό χέρι, έλεγε:

— Να είσαστε μάγισσες, ό εγγενεις, άρχεντες και ιππότα, ότι
ό,τι κι' άν συμβή άς' αυτή τή πληγή, συγχωρώ κι' όλη μου τήν
καρδιά έκείνον που μου τήν άνοιξε. Έξ' άλλων, εάν τόν άνάγκασα να
δεχθώ αυτή τή μονομαζία, τήν όποία έκείνος δέν ήθελε!

Τρεις μέρες άνοήτερα, ό Έφοικός Β' ήταν νεκρός. Έτάινο στο
πτόμα του έλαφαν μαζί ή διώ γυναίκες, στις όποιες είχε
άφιέρωσε ξέσου τήν καρδιά του, ή βασίλισσα Αικατερίνη
τόν Μεδίκων κι' ή θραία "Αστεμ. Και τότε πέθανε ό με-
γάλος αυτός βασιλεύς τής Ραλλίας, ό όποιος έμεινε περι-
φρμος για τους έφοϊτάς του και για τή γενναιότητά του.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τά πρώτα αυτοκίνητα στην Άθνα. Μιά έκδρομή ως τήν
Μάνδρα. Ο άφελής Κατζής. Πέσε σανό... τρώει ένα ώτο. Τα
βάσανα τών Τούρκων χωρικών κατά τόν πόλεμο του 13.
Πάρτε... σκέρρα!... Η πριγκίπισσα Άλίχη κι' ό Θανάσης
Κακάδας. Τό ζείνρε του. Η είρωνια του Ροδοκανάκη, κ.τ.λ.

"Όταν ήρθαν τά πρώτα αυτοζίνητα στην Έλλάδα, ένας ιδιοκτή-
της ιδιωτικού αυτοζινήτου έξέδρασε ως τή Μάνδρα τής Έλευσίνος,
ραήμα τό όποιον τότε έθεοείτο μεγάλο γεγονός.

"Επειδή όμως ενόχτισεν εκεί και χάλασαν και τά λάστιχα του,
άποφάσισε να διανοητερεύει σ' ένα ζάινι του χορμού και τό προί
να φάγη.

"Ετέραςε καλά τή νύχτα του, έφαγε σιταρένο ψωμί, τυρί, αλά
και τραχανά. Έπαι καλή ρεστίνα, μίλησε άρετά με τόν Κατζή, ό
όποιος με μεγάλη περιέργεια τόν ρωτούσε διαρκώς για τό αυτοζί-
νητό του, κοιμήθηκε καλά και τό προί που σκεθώθηκε, έκάλεσε τόν
Κατζή και τό ζήτησε τό λογαριασμό.

— Για φαί και ύνο, δέν θα σου πάρω τίποτα, άρεντιού, του ά-
ποφείθηκε ό Κατζής. Με τίς ύγειές σου ό,τι έγαγες και ό,τι έπαις,
Μονάκι για τό... έ φ τ α κ ι ν η τ ο, που τό περιποιηθήκα ζάτι
στον άερισίνα, θα μου δώσης όδόντα δραχμές.

— "Οδόντα δραχμές! φώναξε ό ιδιοκτήτης του
αυτοζινήτου. Γιατί, βρε άδερφέ μου!... Για μία
καλά!...

— Τι να σου πό, άρεντιού μου, ό λογαριασμός είνε
φως-φανός. Έγώ για τά ύλογα τών χορμικών που
μείναν τήν νύχτα εδώ, παίνω δυό δραχμές για τό
καθένα. Άφού λοιπόν, ύλος μου έλεγεσ φες τό βρά-
δυ, τό εφταζίνητό σου είνε σαράντα ύλογον, πώς
δυό δραχμές τό ύλογο-λογάρισε και μόνος σου-
τόο ζάινον; Δέν κάνονε όδόντα δραχμές;

— Μά ύπογμένε μου, μήπως τό αυτοζίνητο τρώει
χορτάκι ή σαγό, για να πληρώσω τόσο;
— Και τί με μέλλει έμένα!... Άς τά έτρωγε ή
άρεντιά σου, άφού θα πληρώνες έτσι κι' άλλοιώς!...

Δέν έξοομσε φουζά πόσα πληρώσε στο τέλος ό
ιδιοκτήτης. Τό μόνο όμως που μοσούρη να βεβαίω-
σθηκε, είνε ότι τό αγραφός τής Μάνδρας είνε τό ά-
καθώτερο γιαράς ύλου του κόσμου!

Κατά τόν Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο του 1913, ό
πολιθωσανισμίνος από τους Βουλγαρίους Τούρκου χο-
ροζοζί τών χορμικών και έξεκένοναν ό Βούλγαροι, με
τόση χαρά έβλεπαν τόν προελώνοντα Έλληνικό στρα-
τό, που δέν ήξεραν πώς να τόν ύποδεχόνον καλύτε-
ρα κι' με τί να του δείξον τή χαρά του.

Ν' ένα χοροζι, μάλιστα, στο Σαράισκι, τής περι-
φρείας του Κιλίκις, μια και δέν είχαν τίποτε άλλο
να δάσουν τόν προελώνοντα στρατό, γιατί τούς τά
είχαν άρατάει όα οι Βούλγαροι, έβραζαν και τούς μοίραζαν πλε-
είδες... σαρρά!...

Κατά τόν πόλεμο επίσης του 1913, ή πριγκίπισσα Άλίχη πη-
σίασε έναν στρατιώτη, Θανάση Κακάδα όνομαζόμενον, από τήν Άο-
τα, τήν ώρα που έγοραε μια έπιστολή μέσα στο νοσοκομείο.

Τι γράφει; Ξαυθο παλληναί, τόν ρωτάει.
Γράφει στην άρραβωνιστική μου, τήν Έλένη, άπάντησε ω-
τός, χορής να ζέρη με ποιά μιλάει.

Τήν άγαπάς τήν Έλένη;
— Άιέ πός!
— Περισσότερο από τήν Πατρίδα;
— "Η Πατρίδα κι' ή Έλένη είνε τά δυό μου μεράκια.
— Ποι είσα πληγωμένος;
— Τό ένα μου πόδι είνε τραυμαμένο από σφαίρα και τ' άλλο χτυ-
πημένο από όββίδα. Μά δέν με νοιάζει. Δέν βλέπω πότε να γίνω κα-
λά, να πάω στη Σόφια.

— Και ύστερα;
— "Υστερα; Θα γράφο τής Άννης να 'οδη έκει πέρα να στε-
φανοκοθήσει. Άλλο μεγαλείο, βλέπεις, έχει να γίνη ό γάμος μας
στη Σόφια!...

Ο άλημονότος διεθυντής τής «Άρσουλόςος» Β. Γαβριηλίδης
έλεγε:

— "Όταν μια Πολιτεία άδικεί, ή κοινωνία, και' άνάγκη, είνε
μάρδαρος!...

Ο μακαρίτης λόγος Πλάτων Ροδοκανάκης ήταν πολύ είρον.
Μιά μέρα του έλεγαν για κάποιο φιλολογόιντα φίλο του, τόν ό-
πόιο... δέν εζώνονε:

— Έφεις, του Τάδε, του άφροσυνε πολύ κι' ασχητή-
σεις.
— Τό πιστέριο, άπάντησε ό Ροδοκανάκης, άφού ζή
μαζώ με τήν γυναίκα του, τήν πεθερά του, έναν παπα-
γάλο κι' έναν φοινογράφο!...

